

PROČ BIŠON?

Protože prostě bišon

Miroslav Vébr

PROČ BIŠON?
PROTOŽE
PROSTĚ BIŠON

Miroslav Vébr

Tuto knihu chci věnovat svým rodičům.

Své mamince, která byla u toho, když jsem se snažil proniknout do psané podoby rodného jazyka a dotáhla to se mnou až k maturitě z češtiny. Za to jí patří dík. A obdiv samozřejmě.

Svému tátovi, po kterém jsem podědil různé talenty, bujnou fantazii a lásku ke psům.

A oběma za to, že někde hluboko v sobě věřili, že nejsem takový lempl, jak vypadám.

A také ji věnuji všem, které si na cestu životem vybral bišonek. Měli veliké štěstí.

PŘEDMLUVA

Kdo se kdy zadíval do očí bišonka, jistě mi potvrdí, že už bude celý život jen klesat dolů a nikdy se nedotkne dna.

Bišončí oči pohltní všechno, co do nich spadne.

Od mala jsem byl zvyklý na přítomnost psího kamaráda v rodině. Přitom jsem nikdy nechodil škemrat, aby nám naši pořídili štěňátko, také jsem nikdy úplně nepropadl představě literárního přátelství malého chlapce a psa. Pes byl vždycky u nás součástí rodiny, ale na druhou stranu zase nikdy nebyl vnímán jako její plnohodnotný člen. Jeli jsme na výlet, kam pes nemohl, a tak zůstal doma, šli jsme do divadla a pes zůstal doma... pes měl doma své místo a zásluhu na tom měl můj táta, který psy miloval a psi milovali jeho. Už jako pohraničník dostal na starost nádherného ovčáka a kdykoliv o něm mluvil, pak jediné v superlativech. Ti dva zahrabaní ve sněhu pod smrkem působili na fotce jako dojemná reklama na nekonečné kamarádství. Táta se nikdy žádného psa nebál a vždy šel přímo proti němu a nikdy se nestalo, že by po něm některý vyjel.

Inu, potíž byla, že každý sebetvrďší pes, každý sebetvrďji vedený pes, v tátově péči zjhl, změkl, jednoduše nasál tátovu letoru vlídného chápavého chlapa, který sice mohl druhému

jednou ranou oddělit čelist, ale spíš se s ním dal do řeči a zašli spolu na pivo.

Od mého útlého mládí se táta snažil, abychom v rodině měli nějaké zvířátko. Morče bylo fádne buclaté a veškerými projevy náklonnosti bylo pískání a bobky v páchnoucí krabici. Ne, tam prostě nebyl prostor pro navázání přátelství. Snad proto, abych se naučil navazovat složitější vztahy, byla mi darována... úžasná... jurodivá želva. Těžko říct, kdo mi ji tehdy v Beskydech ukradl nebo se snad ,zaběhla‘ někam sama. Pak ještě přišly andulky a různá další domestikovaná havěť, která neřešila celou dobu nic jiného než jak se z naší náruče plné lásky vymanit.

Táta nám tedy pořizoval psy, ale naneštěstí patřil k lidem, kterým není dáno, aby našli toho svého celoživotního kámoše. Měl takzvaně smůlu na psy. První si k nám našel cestu krásný atleticky stavěný žíhaný boxer Eger.

Eger byl zlatohnědě žíhaný, pálený až do černa a stal se miláčkem nás všech. Dodnes vidím, jak mu mamka předložila pětatřiceti centimetrový rendlík plný šlichty – měl tam žaludky, srdíčka, kus jater, kolínka vařená ve vývaru, prostě samé dobroty. Hliníkový kastrol se dotkl podlahy a pak se ozývalo jen třískání kastrolu o stěny v rohu místnosti. Netrvalo to ani půl minuty a bylo po všem. Naštouchl se, až mu vylezl pupíček, a tak sebou plácl na lino a sladce oddychoval. Bylo to krásné psí miminko, krásné, ale moc nemocné. Jednou si šli s tátou zaběhat na stráň za domem a Eger plný mládí a zdravé síly a chuti žít padl jako podřatý při hře na honěnou s vlčákem. Ještě nám páníček vlčáka

řekl, že je to marný, protože se mu rozjely panenky a že je mrtvý. Chovatelka se zachovala obzvlášť nelidsky, když tátovi sdělila, že za skryté vady neručí. Eger měl vrozenou vadu srdíčka a nikdo (?) to nevěděl.

Pak do domu přišla malinká jezevčice Balina, u které mě dodnes dohání výčitka svědomí, protože jsem ji tahal na vodítku skrz vodu v meliorační strouze, jakože je to veliká legrace; do měsíce nám ji v ulici srazil taxík, který věděl, že jede sídlištěm, a přesto jel jako blázen.

Po Balině bylo dlouhé prázdno. Až když odešla maminčina maminka, babička z Nuslí, zanechala nám tu malou pudlí holku Lucii. Snad protože už byla dospělá a tudíž klidnější, dožila se až stařeckých chorob a odešla za babičkou v pokročilém věku.

A na stará kolena si rodiče pořídili kokršpanělí holku Betyнку. Byla krásná, zlatohnědá a byla přesně psem, který splňuje potřeby lidí ve středním věku. Došli společně životem až do důchodu a pak už Betyнка byla nemocná a bohužel i úplně hluchá. Byla to vlastně už velmi stará paní, která hodně spala a hluchota ji uzavřela do světa plného nečekaných dotyků a pohybů, které mohly být nebezpečné. Při dotyku se lekla a kousla. Stupňovalo se to až tak, že už byla nebezpečná malinké neteři, která se tak nějak učila teprve chodit.

Myslím si dodnes, že rodinou „přijaté řešení“ bylo drakonické a že se dalo zařídit jinak, aby nebyla Betyнка nebezpeční svému okolí, jenže jsem v té době už bydlel s rodiči, a tak jsem mohl jen přihlížet, jak se za Bety zavírá brána duhového mostu. Protože

byla stará a hluchá. My lidi to máme strašně jednoduché, když se rozhodneme, že už psa nechceme, dokážeme si vždy zdůvodnit, proč už ho mít ,nemůžeme‘. Zaplatíme někomu jinému, aby vzal ,humánní‘ injekci a ukončil celé to trápení.

A tady bude zdravé, když kapitolu Předmluvy ukončím. Jednak jsem stará plačka, takže mě i vzpomínka na Bety dojíká a nevidím na klávesnici, za druhé to pro obrázek mého vztahu k pejskům úplně stačí.

ÚŽASNÉ, NENÍ-LIŽ PRAVDA?

Tomograf zapípal, ještě v něm zabzučelo a chvíli se nedělo nic. Za několik vteřin vyjelo lůžko z prstence a Jiří se může posadit. Toto všechno už absolvuje po několikáté a vždy mu (zatím) sdělili, že v pravém plicním hrotu má novotvar, který se zvětšuje, ale přitom „doslova“ neroste.

Když mi to doma opakoval, tak jsem se plácnul rukou čela: „Tak hele, tohle přeci nemůže myslet vážně, to je jako by říkal, pane, máte rakovinu, ale ona to vlastně asi není rakovina. Copak tohle se říká pacientovi?“

Seděli jsme v kuchyni, četli překlepy zaplevelenou lékařskou zprávu a snažili se pochopit, co tím chtěl ten šarlatán říct. Jiří vypadal sice statečně, ale bylo vidět, že mu do juchání není. Jirka je chlap se vším všudy, navíc je introvert, který byl a bude mým hrdinou a skálou, ale já náhodou už dávno vím, že uvnitř je jako malý statečný chlapec, který se bojí stejně jako každý druhý, ale není síla, která by ho donutila to přiznat.

Další den jel Jirka se zprávou a cédéčkem ke svému lékaři. Ten přeletěl očima papír, než se mu načetlo to CD a chvíli neříkal nic. Pak se chvíli svíjel před monitorem a pomocí těchto tanečních kreací si přibližoval a zvětšoval obraz. Působil dojmem, že mu někdo ten světlý puntík z rentgenové plachty vystříhl a teď ho chce dostat ve vtipném kvízu „Víte, co je pacientovi?“

Nakonec se dožral, rozsvítil tabuli, a i před ní pokračoval v pátravých pohybech, a pak se najednou otočil: „Vy jste něco vdechli!“ Otočil se k rentgenům a dal jeden mezi Jiřího a oknem.

„Vidíte to? Tady je něco, co vypadá jako zapouzdřený burák. Nebo moucha, nebo bonbon... já nevím, co, podle všeho to není živé, a to zjistíme bezpečně jen biopsií.“

Abychom si to všechno pěkně užili, přišel pan doktor s geniálním nápadem: Jiřímu přeríznou žebro, protože burák se usadil za žebrem, takže je k němu velmi těžký přístup, následuje vynětí plicních tkáně s burákem, aby zjistili, že je to opravdu burák; odeberou burák, zašijí, zafačují a na půl roku bude muset do korzetu. Úžasné, není-liž pravda?

Není-liž!

Jiří se vzbouřil, že si nepřeje vědět, jestli je jeho „burák“ skutečně burákem či zacementovaným hmyzem, a že by rád šel domů. Lékař nebyl jen tak „nějakej“ lékař, ale odborník plicního oddělení, a tudíž to byl člověk, který zcela bezpečně nebyl zvyklý, aby mu někdo vzdoroval či odporoval. Kromě toho to byl ale člověk, který nejednomu pacientovi musel sdělit drtivou pravdu, že to nebude dlouho trvat a bude dodýcháno. Odmítl se vzdát, a tak vymyslel pro oba přijatelný plán – Jiří bude docházet v daných intervalech na rentgenové snímky a pokud se „to“ nebude měnit: „...necháme to tam a nebudeme do toho šťourat...“ Je-liž pravda?

Je-liž!

Když jsme doma opět večer diskutovali na téma burák v plicích, byla nálada o poznání veselejší, protože Jiří patří k lidem, kteří by neměli mluvit, pokud si vezmou bonbon, oříšek nebo brambůrku. V autě jsme takové aktivity měli vysloveně zakázány a dokonce, chtěl-li se napít z láhve, museli jsme ubrat nebo nejlépe zastavit.

Všechny tyto dohody, omezení, zákazy a nepsaná ustanovení samozřejmě pramenily z několika prožitých velmi nepěkných silničních situací, například když na dálnici v rychlosti sto šedesát kilometrů v hodině Jiří vedl filipiku proti některému politikovi, a přitom mu bonbon spadl do nesprávné trubky. Nebyli jsme daleko od kaskadérského kousku obracení auta na střechu.

Jindy si dal křupku ve tvaru mini pomfritu a zase jsme se rozpovídali. Já Jiřího rád poslouchám, protože on je tak trochu chodící encyklopedie a za ta léta soužití jsem ho nachytil snad jen dvakrát, že by něco nevěděl. Takže jsem naslouchal možná třeba odkud se vzal ve středu Evropy ugrofinský jazyk, když se ozvalo zachrčení, zabublání a napínání krku, pak kašel, prudké brždění a hluboké dýchání.

Takže ta myšlenka o vdechnutí čehokoliv do plic zase tak úplně hloupě nevypadala. Koneckonců tuberkulózní ložiska se také vlastně zapouzdří tím, že zvápenatí, proč by nemohly Jiřího plíce zacementovat v pravém hrotu burák.

Tím nám začaly časy napjatých úsměvů a předstírání, že se Jiřího plíce maximálně potýkají s kuřáckým dehtem, ve kterém nemá žádný burák šanci přežít a že je svět veselý, a tak si dáme

suché červené a nebudeme myslet na nic jiného než na společnou budoucnost.

Ta obapolná snaha extrémního popírání faktu, že v těch plicích něco je, to úporné úsilí vynaložené na vytvoření iluze, že je vlastně všechno v pořádku si začalo vybírat svoji daň. Čím víc jsme to odmítali, tím víc doma rostlo napětí, které jsme každý pátek rozpustili v několika lahvích červeného vína. Popíjeli jsme z elegantních číší, hulili jsme jak fabriky, pojídali jsme chutné sýry, poslouchali hudbu a oba jsme se snažili být, pokud možno co nejdřív namol. Dá se říct, že nebylo rozhovoru, který by se nestočil k rakovině plic, k operaci rakoviny, k léčbě nádoru v plicích, a tak to šlo víc jak půl roku a co tři týdny jsme se dozvídali, že „to“ neroste, ale zdá se „to“ být větší.

„No tak jsem blbej? Co to je? Je to větší, ale neroste to?“ explodoval jsem, když Jiří přinesl asi šestou zprávu z rentgenu.

„To se dřív uchlastáme, než zjistí, co to je.“

Zasmáli jsme se tomu, ale oběma nám bylo hodně těžko. Počítám, že si asi něco podobného musel pomyslet i pan primář, který zaskakoval toho odborníka, který se, co měsíc svíjel u rentgenových obrázků.

Muselo mu být jasné, že ta nejistota už narostla do obludných rozměrů a že je už znatelně pobledlý pacient v kolegově péči notně zdrchán a nervy má na pochodu.

Dodnes nechápu, proč to neudělal hned, ale kdo jsem já, abych radil primáři plicního oddělení. Došel k závěru, že chce vědět, jestli je ten vmetek živý.

Pozor, ano, nyní se již změnil burák ve vmetek a pan doktor se začal zajímat o doby minulé: „...byly těžší chřipky (?), hm hm, byl někdy těžký zápal plic (?), hm hm... vysoké horečky jste měl v posledních letech (?), 41° (??), jak jste to léčil, hm, Paralenem, zábaly, to vám poradila lékařka po telefonu na pohotovosti (?), na Praze 4 (?), hmmm..., přestávám tomu rozumět, jak jste vlastně přišel na to, že tam něco máte. Ta dokumentace je totálně chaotická.“

A Jiří shrnul v několika větách, že měl skoro před rokem vleklý suchý kašel a že mu nepomohly žádné kapky a léky, volně dostupné v lékárně, a tak prý šel k lékařce. Tsss, prý šel. Já ho dva týdny otravoval, vlichocoval jsem se, že ho objednám, hrozil jsem, že už ani jedna cigareta... už nevím, co rozhodlo, aby k naší Magdaleně šel na vyšetření. Tam ho paní doktorka osnímkovala a předepsala krabičku kodeinu, který mu dovolil alespoň spát. Po vyhodnocení snímků ho odeslala na specializované pracoviště, kde dostával CD s nahrávkami plic tak dlouho, až nakonec se mu věnoval nějaký pan doktor tady v Motole a po jeho léčbě jsem tady, u vás.

„Léčba?“

„No nic, žádná. Jen jsem chodil na ty rentgeny.“

Jako správný profík, nedal ten člověk na sobě vůbec nic znát. Někam zavolal a tam mu řekli, že ano a že si má přinést léky, doprovod a za tři dny v devět ráno. Vypsal jakýsi velký papír a dal ho Jiřímu a sdělil mu toto: „Pane inženýre, neměňte nijak styl života, pozítří si ráno na lačno vezmete v osm jeden prášek a

v devět, to už ale musíte být tady, si vezmete tento druhý. Bezpodmínečně musíte mít doprovod. Oni vám vstříknou do krve reflexní látku, která nám pomůže vidět, jestli do toho ‚buráku‘, usmál se, teče krev. Zatím to vypadá, že to nežije vlastním životem a že vy to nevykrmujete.“

NAZDAR, JIRKO. TAK TY TAKY?

Za dva dny jsme seděli v kuchyni, kouřili jsme, já u kávy a Jirka pil jen velmi slabý čaj, spíš obarvenou vodu. Jako správná choť, měl jsem již od večera připravenou obálku se všemi lékařskými zprávami, a to vše v tašce s krabičkou, kde byla voda, plněné housky, Tatranky a malá termoska se silnou kávou. Když nevím, co bude, tak jistím všechno.

Byl předvánoční čas, takže výlohy se blýskaly světýlky, a protože si Jiří doma vzal ten první prášek, blýskaly se mu očička jako ty výlohy. Bylo znát, že je to jiný, chemický člověk, který by za normální situace bručel a byl nepříjemný, protože autobusy byly narvané. Teď se usmíval vtipkoval a evidentně byl lehce sjetý.

V nemocnici nás šipky navedly k výtahu a desítky cedulek informovaly, že my se máme vydat do podzemí. Jelo nás víc. Ve tvářích všech v kabině bylo vepsáno tolik tenze, únavy a nepřítomnosti radosti, že ani já, který udělám ostudu i v krematoriu, jsem neměl sílu na vtipkování. Dveře výtahu se otevřely a my jsme vstoupili do přetopeného bludiště chodbiček a chodeb, které vždy končily v malé jeskyňce pro dva až tři dospělé pacienty, malinký stolek, židličky a metrový plastový vánoční stromeček s plastovými ozdobami a řetězy. Všudypřítomná šedofialová malba stěn pohlcovala skoro všechny

zbytky světla zářivkových svítidel, ve kterých svítila vždy jen jedna trubice místo dvou.

Vydýchaný vzduch, slabé světlo, nikde žádná barva, zákoutí a rohy. Depresionalismus v architektuře dotažený do dokonalosti. Netvrdím, že musí být všude krteček nebo sluníčka a myšák Miki, ale tohle byla duši vysávající ohavnost. Nejsem klaustrofobik, ale začal jsem mít problémy s dýcháním.

A mělo být hůř.

Když jsme procházeli kolem jeskyně, zahlédl jsme v nich smutné tiché lidi od dvaceti do osmdesátky, to už mi začalo být na omdlení. Rána na solar teprve měla přijít. Došli jsme na konec chodby, hned jak jsme uhnuli k naší jeskyňce, narazili jsme na chodbičku, kde stály smutné maminky s nepřítomnými výrazy a miminy v náručí.

Světlovlasá paní držela tmavě modrý fusak s kožešinkou, ze které vykukovala bleďounká pleška spícího lupínka s dudlíkem v puse. Zalily se mi oči slzami a musel jsem odvést svoji pozornost jinam. Otočil jsem se za Jiřím, ale ten už stál u okýnka v chodbě naproti naší jeskyni a hovořil s velmi neusměvavou sestrou. Ta vyzařovala každým úkonem a slovem nezájem. Vzala si papíry a odmávla nás směrem k jeskyňce, kde zatím nikdo neseděl.

Upadli jsme na plastové sesličky a Jiří si vzal druhou tabletu, zapil ji douškem vody. Kvůli téhle tabletě jsem tam strašil i já. Dělal jsem doprovod. Já jsem byl ten, kdo má být skálou a oporou, tudíž city stranou, zhroutím se až doma. Jiří byl bleďý a

já (jak už se mi tak občas stane) projevoval zmateně netaktní tupost.

„Viděl jsi, že tam vepředu bylo oddělení pro miminka? Bože můj, to přeci nejde, aby hned po narození měli někde rakovinu.“

Byl jsem spravedlivě rozčilen a mluvil jsem polohlasně. „Vždyť ten dudlík v tom fusaku nemá určitě ani půl roku. To má být ta karma? Kdo trpí? Co provedla ta máma, že donosí a porodí mimino a za půl roku ho nese na cétéčko, protože má nádor v hlavě? Třeba. To přeci musel ten porodník vědět!“

Přetlak, který se ve mě tvořil, si vytvořil jediný možný ventil a ten prodléval na nebesích. Nespílal jsem mu, to ne. Začal jsem se ho v duchu ptát na všechno, co jsem měl na srdci. Na chlapečka, který seděl v jedné z jeskyněk a tiše a ukázněně se hrbil nad omalovánkami. Měl plešatou hlavu a rašilo mu na ní světlehnědé chmýří.

„Proč ten je tady, ty milující Otče?“

Neodpověděl mi, asi nebyl přítomen, možná se zrovna zjevoval na opáleném toustu někde v Texasu nebo na vlhké zdi dvora ve španělské vesnici. Mé otázky zůstávaly nezodpovězeny a já jsem pomalu ve své interní obžalobě ustával. Přicházeli další pacienti a s nimi se zvýšila hladina šumu, a přesto bylo všude takové podivné ticho.

Chvilí jsme si něco povídali a pak jsme oba otevřeli anglické cvičebnice.

To je jeden z nejblbějších zvyků, vzít si s sebou něco tak nemožného jako je cvičebnice. Četl jsem anglický text, který

objasňoval, kde a jak lze použít předminulý čas. Abych se odstříhl od prostoru té márnice, začal jsem si vymýšlet větu, kterou si přeložím, až ji vymyslím. Začínalo to asi takto: *Když jsem včera ráno nastoupil do tramvaje a začal si číst knihu, potkal jsem učitele, který mě učival kreslit obrázky v lidové škole umění, kde jsem ještě mívával blond vlasy* ... a dál už to nešlo. Vymyšlená věta byla takřka nad mé jazykové schopnosti, a tak jsem odhodil cvičebnici a zjistil, že do dveří, kam měl jít Jiří první, už vešlo několik lidí.

Drcl jsme do něj, jestli jim tam někam nezapadly ty jeho papíry. Bylo vedro, vzduch kyslíku prostý a v ordinaci se vystřídalo minimálně pět lidí, kteří přicházeli rovnou bez nějakého čekání, poslední byl nějaký pán z nehody, tak toho nepočítám, ale i tak tam bylo pořadí řízeno tou můrou za okýnkem. Jirka už byl jako mírně přetopený kotel, takže chytnul na první našlápnutí. Hned stál u okýnka a slušně se ptal, kdy asi přijde na řadu, protože měl být na řadě první v devět ráno a nyní je jedenáct hodin. Sestra, která se nikomu nedívala do tváře, mu sdělila, že si snad všiml, že přivezli pána z bouračky.

„Ano, všiml, ale to bylo před hodinou, od té doby jste vzali několik dalších pacientů, kteří tu vůbec nebyli. Měl jsem jít na devátou a bude jedenáct, to už mi ten prášek asi k ničemu moc nebude.“

Jiří má velmi pěkný sytý a znělý tenor, takže ho tam bylo s každým slovem plno, ale ta paní s hlasem typické žižkovské domovnice „...máma, drhnéeé, schóóódy,“ nevypadla z role a něco vyštěkla a odešla kamsi dozadu.

Jirka se vrátil, sedl si vedle mě a od té chvíle se z naší jeskyňky ozývalo „pšššt... prosím tě... kroť se...“ Bylo mi ho líto, byl vystrašený a vzteklý a rozhodně neměl chuť koukat do angličtiny.

Do naší jeskyňky padl stín, úzkým vchodem se k nám připojil pán. Všechno, co z něj na první pohled vyzařovalo, potvrzovalo, že je opravdu velmi nemocný. Působil dojmem vysušenosti, oči měl prázdné a mírně vpadlé, na sobě modrozelený kostkovaný flanel a doma háčkovaná tmavě zelená vesta bez rukávů. Nebyl ani příjemný ani nepříjemný, nebyl nijaký. Takový vysušený havran. K naší smůle to byl ale Jiřího soused z domu, kde bydlíval, než jsme se společně zařídil v mém bytě.

„Jirko, ahoj, no ne, tebe už jsem neviděl léta. Tak vida, ty taky!“

Ta věta třeskla jako kapslík. Jiří sebou škubl, podal si s pánem ruku a odpověděl, že už „tam“ nebydlí, že se odstěhoval a že si jde jen nechat něco zkontrolovat.

„Hm, něco?“

„To voni tak říkaj. Něco. Já už jsem tady po pátý. Jé, ahoj,“ přerušil sám sebe a zamával pánovi, který procházel k přihlašovacímu okýnku, „S tím jsem tady ležel. Já už tu ležel čtyřikrát. Zatím mi vždycky vzali kus, ale stejně se to tam zase udělalo. A tebe to bolí (?) Rakovina nebolí. Dlouho nebolí. Ahoj, copak ty tady?“ Mluvil monotónně a zdálo se, že zná všechny, kdo chodili kolem, což nám vysvětlil, že se všemi ležel na bud' na pokoji, nebo na oddělení.

My jsme seděli jak zařezaní a Jiří zabořil nos do cvičebnice tak hluboko, že jsem čekal, kdy bude olizovat písmenka. Pán, kterého jsme nafasovali do jeskyňky, viděl, že s námi asi moc nepokecá, a tak vstal a zatarasil náš vchod a hovořil s kolemjdoucími. Tu popřál k rychlému hojení po operaci, ale hned dodal, že to, že je to venku vůbec nic neznamená. K mému překvapení se druhá strana rozhovoru zasmála a začala hovořit o detailech metastáz a kam až se to dostalo. Na rozloučenou si ještě vyměnili pár informací o těch, kdo už sem na vyšetření nepřijdou. Opět si to řekli tak nějak lidsky: „No jo Pepa, ten šel za dva dny, cos ty odcházel. No, a ten Minařík, co furt mlel, jak je nadějněj, ten to zapíchl ráno, když jsem šel domu.“ Náš pán se zasmál, upřímným havraním smíchem a otočil se na Jiřího: „Hele, už tě volají.“

Jirka vystartoval, protáhl se kolem toho havrana a zmizel ve dveřích.

Tady nastává moment, který mohu popsat jen zprostředkovaně a když jsem s ním byl seznámen, bylo dobře, že jsem u toho nebyl; asi bych byl z nemocnice vyveden.

Poté, co Jiří vešel do svlékací místnůstky. aby si odložil, halekala na něj sestra, aby si sundal řetízek, hodinky a ostatní šperky, což snaživě činil. Chvilku postál u dveří a pak mu sestra zevnitř otevřela.

Když vstupoval jen ve slipech do místnosti s obřím tomografem, nebylo mu do velkého juchání. Sestra pomohla Jiřímu na vyvýšené lůžko a připravovala ho, aby mohl přijít rentgenolog, který bude celé vyšetření řídit. Urovnala mu ruce

podél těla, srovnala hlavu. Poptala se, jestli je to dobré a Jiří jako člověk, který leze zjistit do obřího rentgenu, jestli má nebo nemá rakovinu plic, odpověděl tiše, že ano. Snad ze zlé vůle, snad jen, aby mohla švihnout, vyštěkla.

„Tak jste se dočkal,“ vypískla a uštěpačně dodala, „no jo tam,“ mávla rukou k chodbě „tam jste byl hrdina, co... a tady už to není takový, co... tak se předved'te.“